

et og rovdyrpolitikk

yrhold? De driver jo med matproduksjon.

Pensjonistpartiets valgprogram står et: Ja til sau. Husdyrholt og rovdyr kan vanskelig forenes.

dette må vi heller ikke glemme planene for reindriftsnæringen i nord-Norge. Der er rovdyr i ferd med å ta nekkene på en hel kultur. Samer vi har snakket med sier at i 2012 mis-

tet et seksmannslag 48 prosent av kalvene. Det blir dermed snart ikke kalver igjen til å føre reinstammen videre da de i tillegg har fått beskjed om å slakte flere kalver.

En av dem fortalte oss at han alene mistet 120 kalver og fikk erstatning for bare 22 prosent av dem.

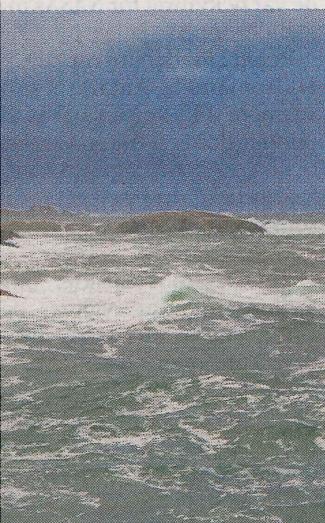
Hva skal de som bor i utkantstrøkene leve av hvis denne næringen blir

tatt fra dem? Hvilke arbeidsplasser finnes der? Dette er en betenklig politikk og en undervurdering av folk som driver med godt og fornuftig arbeid.

Eli S. Jansen
Pensjonistparti

ELI S. JANSEN

ptatt av miljøet, men er i stand til å Vivelstad.

FOTO: BERIT ROALD / SCANPIX

sens ioter

Jeg kan ikke hindre at Nilsen ønsker å fortsette å kalle oss kli- marelister for kverulanter og mytige idioter for oljeindustrien til tross for at vi aldri har mot- tatt fem øre fra denne industrien og er helt uavhengige av både ol- industriens og politikernes syn- klimaspørsmålet.

POLITIKKSPRÅK

Språkår og valår

■ Vi er inne i språkåret som aldri skal ta slutt, og vi er inne i eit nytt valår. Politiske val kjem igjen med jamne mellomrom.

Det er då vi blir kjende med politisk språk og politikarspråk, og nokre politikarar er også opptekne av språk generelt.

Fleire parti tek konkret stilling til «språkspørsmålet» i sine program. Det tyder då som regel at ein trur ein kan fiske stemmer anten ved å støtte begge dei offisielle norske skriftspråka aktivt, eller ved å late som ein vil «hjelpe» nynorsken gjennom å gjøre han valfri i skolen og i samfunnet.

Nokre meiner helst at alt blir så mykje betre dersom vi berre kjem fram til eitt felles skriftspråk.

■ No har vi jo levd med to siste tildekte skriftspråk i over hundre år, og sjølv om ein eventuelt har ulike politiske ståsted, må vel dei fleste kunne innrømme at vi har fått det betre og betre på alle måtar dei siste hundre åra.

Det er altså neppe livet med to siste tildekte skriftspråk som har skapt problem for det norske samfunnet. Enkelte av oss vil til og med meine at vi på mange måtar har blitt rikare av å dyrke det språklege mangfaldet.

Det kan godt hende at den eine eller andre irriterer seg over anten bokmål eller nynorsk eller därleg språk generelt, men den ene eller den andre målforma eller begge er vel ikkje grunn nok til å stemme på eit parti? El- ler er det det?

■ Vi har faktisk eit svært godt språkprogram under den no- verande regjeringa. Stortings- melding 35, Mål og meinung, er eit ypparleg dokument.

Men det er svært få som interesserer seg for det, og ein kan vel ikkje seie at politikarane har brydd seg så veldig mykje om alle detaljane i det hele. Kanskje regjeringa hugsa på det då dei tilsette ny kulturmister.

Det var i alle fall ein manifes-

tasjon av det språklege og kultuelle mangfaldet.

Vi skal vere stolte av alle dialekten og språkvariantane vi har, og vi skal bruke dei når vi snakkjer politikk, om det no er heime, på lunsjrommet eller i det offentlege rommet.

Dess meir språkleg variasjon vi tillèt innanfor dei rammene vi har, dess lettare blir det for den enkelte å bli høyrd i demokratiet. Språk opnar dører.

Derfor skal politikarane kunne bruke si eiga dialekt, og dei skal kunne bruke den målforma dei måtte føle seg komfortable med – og det same gjeld oss andre. Dei vedtekne målformene er jamstilte og likeverdige.

I neste omgang kan ein bruke språket og fylle det med innhald for å snakke om viktige ting i samfunnet – ikkje om ein skal ha a- eller en-endingar eller om ein skal skrive val eller valg. Godt val(g)!

Jens Haugan

Jeg var så nær ved å snu. Jeg klamret meg